

ՅՊՊԱՏ ԵՐ ԼՈՒՍԱԴՈՐԵՁ

Անտոնանալի ուսուցչիս՝ Ամեն. Դուրեան
Ս. Պատրիարքի: 8. - Գ.

ՏՐԻԱՏ

« Երբ ես այսօր կը խօսիմ աստուածներուն սուրբ լեզուով,
Ու կը բերեմ պարտքը մեծ, աղուոր սրտի մը նըման,
Խնկարկելու համար մեր ձեռք ձգած մեծ գանձերուն,
— Յաղթանակներ անունով ձեզի և ինձ շատ ծանօթ —
Կ'ուզեմ որ իմ ջիղերէս ամէնէն լայնն ու կարմիր,
Արեւէ այս մեծ պահուն բերէ բաժինը իրեն
Ու պարտիզէ աշխուժով՝ սեղանը մեծ Անահիտին, —
Գեզդի կ'ըսեմ, Գրիգորէ՛, շարժիչը իմ ուղեղիս
Ու պահպանը սրտիս, որին զըրան բանալին
Տըւեր եմ քեզ շատ ատեն՝ պարզ աղջիկի մը նըման,
Որին հաւատքը միայն մեծ խաբուիլը կը խախտէ:
Արդ, երբ այսօր կը տօնենք աստուածուհին կըրակէ,
Մեր Անահիտին, ըլլալու համար իրեն շնորհակալ,
Կ'ուզեմ ապրիլ մեծագոյն յաղթանակն այս օրերուն
Ու քեզ տեսնել փրկուած՝ աստուածուհւոյն ժըպիտով »:

ԼՈՒՍԱԴՈՐԻՉ

« Գետը բարի, Տէր իմ, միշտ կը հոսի իր ճամբայէն
Ու կը գորգէ շուրջն իրեն դաշտեր ոսկի ու կանանչ,
Ճմարտիտին պէս հաստատ, ուղիղ գլծի մը նըման,
Որ կը քաշուի հաստ, խորունկ՝ լոյսին նըման արեւին:
Արդ, ահօսուած է իմ սիրտըս ջրովը Լոյս Հաւատքին,
Ու թումրերով պաշտպանուած՝ ընդդէմ ամէն հեղեղի »:

ՏՐԻԱՏ

« Խօսքերուդ մէջ ոսկիէ ես կը տեսնեմ կէտ մը սեւ,
Որ ժանտախտի մը նըման ու չղջիկի թեւերով,
Կ'ուզէ փշրել դարերու հաւատքը մեր ազամանդ,
Ու անոր տեղ տաճարել չեմ գիտեր ինչ մը ունայն:
Արդ, նախ որպէս քարեկամ կը թելադրեմ, կը խնդրեմ.
Իսկ որպէս Տէրդ ու Արքադ կու տամ հրաման երկաթէ
Առջեւն այս ծով բազմութեան, որպէսզի դո՛ւն ալ բերես
Բաժինդ հուժկու, ազդեցիկ՝ Անահիտին մեծագոյն »:

ԼՈՒՍԱԴՈՐԻՉ

« Կը խոնարհիմ, ո՛վ իմ Տէր ձեր խօսքերուն արծաթէ,
Որոնք յստակ ջուրի պէս վեր կը քաշուին ձեր սրտին

Հորէն, յետոյ թափուելու համար կրակի մը վըրայ,
 Որ չի՛ մարիւր խօսքերու անճշմարիտ անձրեւէն...
 Կը խոնարհիմ, Տէր իմ, Տէր, ձեր խօսքերուն ոսկիէ,
 Սակայն մէկ բան կը խնդրեմ. մի՛ զիս բնէն կեղծարար
 Սրտիս իսկ դէմ, որ այսօր սուղ պատմութեանն է հազած
 Այն Հաւատքին Լուսեղէն, որ միայն զԱյն կը ճանչնայ » :

ՏՐԴԱՏ

« Խօսքերըդ այդ կ'ուռեցնեն իմ բարկութիւնս բանտարկուած,
 Երբ մանաւանդ կը տեսնեմ պէտքը խռոր պատիժին,
 Որ պիտի գայ օձի պէս սեղմելու անջրահը
 Որ դուն ես Սրդ, ըսէ ինձ, թէ ինչպէս դուն կը ժպտնիս
 Պաշտել Աստուած մը, զոր ես, քու թագաւորդ, չեմ պաշտեր » :
 (Լուսաստիկ լուս)

ՏՐԴԱՏ՝ շարունակելով

« Քու լըռութիւնդ, ո՛վ Գրիգոր, յանցանքդ իսկ է, որ շատ ծանր
 Քարի մը պէս կը կախուի վիզէդ, որ ան իմ աչքիս
 Կը նըմանի թունաւոր օձի մը հաստ իրանին...
 Որպէս արթուն պահապան ժողովուրդիս սիրելի,
 Բարիպուած եմ ջախջախել օձերն ամէն թունաւոր,
 Որոհք կ'ուզեն տուն շինել դաշտերուն վրայ հաւատքին
 Աստուածներուն մեր հըզօր, որ անողո՛ք են, զիտես :
 Քեզ կը սպասէ արդ, այլեւս, միայն սեւ լաթ մը աղտոտ,
 Ուրկէ պիտի ծըծես լոկ խօսքերը քա՛ Աստուածիդ,
 Մինչեւ այն օրն, երբոր Ան բարեհաճի քեզ կանչել... » :

ԼՈՒՍԱՒՈՐԻՉ

« Տառապանքն է նեղ բայց սուրբ թելը՝ որին վըրայէն
 Լոյս Հաւատքին հետեւող մեր ընկերները բոլոր,
 Պիտի գտնեն վերջապէս շունչը Անո՛ր, որ գիտէ
 Ըլլալ այնքան հեզ, բարի, թշնամիներն իսկ իրեն՝
 Վըտանգներու վանդակէն յաւէտ հեռու պահելով :
 Զեր հըրաւէրն, ո՛վ Արքայ, բացուած սրտով կ'ընդունիմ,
 Երբ կը տեսնեմ ան արդէն փայլիլը զուտ Արեւին,
 Որին շողերն հըզօրեղ պիտի մօտ օր մ'անկասկած
 Նոյն իսկ ձեր սիրտը բերդէ ճշմարտութեան պըսակով
 Զարգարեն : Ե՛ս այն աստն, պիտ' առաջինը ըլլամ,
 Որ զօրացած նոր սրտով ու արիւնով՝ պիտ' ներեմ
 Հոգիներուն մոլորուած : Հիմայ կրնաք զարնել զիս
 Եղթանքու զօրաւոր, որ սակայն մօտ աստնէն
 Պիտի բերեն Հաւատքին ճշմարիտ Լոյսն ամէնուրեք... » :

Լայպցիգ, 1928

ՅԱԿՈԲ-ԳՐԻԳՈՐ